

gere har været saa brændende, som det har været. Landbruget er Nummer eet i denne Sag, i anden Række kommer Fiskeriet. Men selvfølgelig er Fiskerispørgsmaalet ingenlunde et lille Spørgsmaal, tværtimod vil det skønnes, at naar der fiskes aarligt for et Beløb, der nærmer sig $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., er Fiskerispørgsmaalet ogsaa et ret stort Spørgsmaal. Navnlig er det for de mange Fiskere et meget stort Spørgsmaal, om man nu vil ødelægge Fiskeriet, eller om man fremdeles vil udvikle det. Fiskerispørgsmaalet maa altsaa tages med ind under Overvejelserne og veje stærkt til, selv om Mindretallet erkender, at det maa komme i anden Række. I tredje Række kommer ogsaa for os Spørgsmaalet om Ringkøbing By. Jeg lægger for mit Vedkommende — og jeg tror i det hele taget, at jeg her kan udtale mig fuldt ud paa Mindretallets Vegne — ikke stor Vægt paa Ringkøbing Bys Interesser i denne Sag. Jeg tror ikke, at Ringkøbing By bliver en Søkøbstad i den Forstand, hvori man almindeligvis taler om en Søkøbstad. Hvis man følger Mindretallets og Kommissionens Forslag om at indsnævre Kanalen, saa der fremdeles bliver et Sejlløb ved Hvide Sande, tror jeg ikke paa, at Ringkøbing By som Søkøbstad i Virkeligheden vil faa nogen stor Betydning. Derfor ser jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, det gælder hele Mindretallet — bort fra Spørgsmaalet om Ringkøbing By eller regner det i hvert Fald ikke for noget synderlig stort Spørgsmaal. Hovedhensynet for os er Hensynet til Landbruget, og det næste Hensyn er Hensynet til Fiskeriet. Dette ønsker jeg bestemt at slaa fast; i den Henseende er der, tror jeg, ingen Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet.

Flertallet siger videre i sin Betænkning: „Og hvilken Betydning et indsnævret Løb vil have for Saltvandets Indtrængen i Fjorden og deraf følgende Dannelse af Oprøde eller Marsk, er ganske usikkert (Slgn. Erklæringen af 1905 af Magister Mentz og Ingeniør Claudi Westh).“ Jeg vilde rigtignok have sat megen Pris paa, om Flertallet, naar det henviser til Erklæringerne af de nævnte to Herrer, havde opgivet Sidetallet, hvor de Udtalelser, som det støtter sig til, findes, for det er mig ganske umuligt i Ingeniør Wesths og Magister Mentz' Erklæring, naar man læser dem som Helhed, at finde Støtte for Flertallets Anskuelse. Tværtimod er det modsatte Tilfældet. Der kan aldeles ingen Tvivl være for Ingeniør Westh's Vedkommende,

Ingeniør Westh, som senere i Hvide Sande-Kommissionen har taget bestemt Standpunkt og varmt anbefalet det Forslag, her foreligger til Behandling. Men heller ikke for Magister Mentz' Vedkommende er der den mindste Tvivl, hvis man villæse den Betænkning fra ham, som er sendt til Det danske Hedeselskab, og som findes som Bilag 20 til Betænkningen. Han gaar det efter Punkt for Punkt og nævner de forskellige Udløb. Han siger under Afsnit II følgende: „Et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord paa den i Andragendet til Ministeriet af April 1905 foreslaaede Plads vil utvivlsomt være af Betydning for alle de nævnte Engarealer.“ „Men ikke i samme Grad“ siger han saa, og saa tager han Engene hver for sig. Om Engene paa den østlige Side af Holmslands Klit siger han, at de „ville næsten alle vokse paa Grund af Vandstandens Sænkning, men Tilvæksten vil de fleste Steder blive ubetydelig paa Grund af, at Nørredyb paa store Strækninger gaar saa langt ind til Kysten, f. Eks. ved Hvide Sande. Engenes Vegetation vil faa et mere marskagtigt Præg; større og bedre Afgrøder ville formentlig fremkomme paa de opvoksende Arealer end paa de nuværende Enge“. Han siger endvidere om Engene ved Von-Aa, at han mener ikke, det for dem vil faa nogen synderlig Betydning, om man foretager Udgravning til Havet eller ej. Men saa siger han om Velling Fjordeng: „En Vandstandssænkning vil kun kunne gøre Gavn. Tilvæksten forøges betydeligt og vil muligvis faa et noget marskagtigt Præg“. Om Velling Marsk siger han: „En stærkere Afvanding giver større Mulighed for Kultur af Tørvejordsarealerne“. Om Engene i Skern-Aa-Deltaet ender han med at sige: „Vandets større Dyndindhold (i Foræning med selve Befugtningen) vil i alt Fald virke gavnligt paa Engene“. Om Engene ved Hemmet-Aa og Gøddesgrøft siger han, at „ved stærkere Afvanding vil der være Mulighed for Kultur af nogle af Arealerne“. Om Bork Marsk siger han: „En stærkere Afvanding ved Vandstandssænkningen kan derimod kun være til Gavn for de store Dele af S. Bork Marsk, der ikke ere marskagtige, og som man kan ønske at dyrke“. Han gaar dem igennem, det ene efter det andet, alle disse store Engarealer, og hvis man vil læse, hvad han siger, kan man ikke af dette faa nogen Støtte for Flertallets Standpunkt, aldeles ikke. Det er derfor misvisende, naar Flertallet i Betænkningen henviser til de Erklæring, som foreligger fra Ingeniør